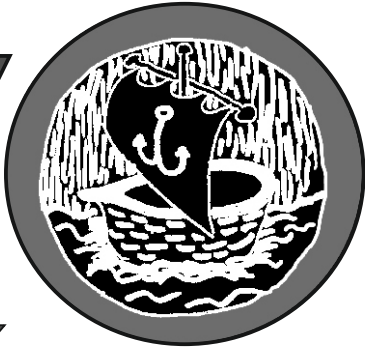

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Duchovní
cvičení rodin

Lekce pokory

Očeho
pohádka

7x inspirace
sv. Josefem

P. Adolf Kajpr

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Lucie Grůzová, Kája Krejčí,
Klára Smékalová, otec
Daniel, Veronika
Kloučková, Ludmila
Lázničková

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

70ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo - Pokora je pravda
- 2 Co nás čeká
Žalm o bázni Boží
Postní pátky se svatým Josefem
Nabídka farní výpomoci
- 3 Duchovní cvičení rodin
Přečtěte si: P. Adolf Kajpr
- 4 Kurzy Být sama sebou a Být jedinečná
Detektiv v kostele
Modlitba během
- 5 Lekce pokory
Střípky z Duchovních cvičení - Velehrad
- 6 Očeho pohádka
- 7 7x inspirace sv. Josefem
- 10 Svědectví života - Adolf Kajpr
- 11 Johnny a svatý Josef

Slovo redaktorů

Milí farníci,

předkládáme vám další číslo farního časopisu jehož tématem je pokora. Kéž se díky pokornému vnímání vlastní slabosti cítíme v náruči milujícího Boha osvobození od dojmu, že vše musíme zvládnout sami. Ať hledíme s úžasem a vděčností na Boží dary.

Hanka a Karel Komárkovi

PS. Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce

zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat na neděli Vzkříšení a jehož tématem bude „Vykoupení“. Uzávěrka bude 7. března 2021. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo - POKORA JE PRAVDA!

Milí farníci,

začínáme dobu postní, dobu, kdy se připravujeme na velikonoční svátky. Svátky, které v sobě zahrnují naprosto šílené protiklady – vzkříšení z mrtvých jako něco nad-přirozeného a zároveň i tu nejdrsnější tvář naší „přirozenosti“, omezenosti – kdy Boha, Lásku, ve své aroganci a pýše necháváme přibít na kříž ve snaze ho umlčet, zlikvidovat. Jen pravdivé prozření, v čem jsme jako lidé úžasní, ale také čeho jsme schopni v negativním slova smyslu, nám může pomoci vyvarovat se těch nejhorších chyb. Pokud si říkám: „Já bych něco takového NIKDY neudělal – to oni!“, dožene mne pravda i o mé „lidskosti“ v situaci, kdy bych to možná nejméně čekal a také si to nejméně přál... Kdo stojíš, hled, abys nepadl... Ano, pýcha předchází pád... Pokora – ale ta zdravá pokora – je jednou z nejcennějších ctností... Co to pokora je? Pozvu si na pomoc výstižný odstaveček z vira.cz: „Latinské slovo humilitas souvisí se slovem humus, tzn. „země“. Je-li člověk zemitý, stojí-li pevnými nohama na zemi, pak je „humilis“ – pokorný. Znamená to, že zná své přednosti i omezení, své klady i zápory, umí pravdivě reflektovat svůj život, své jednání a své hranice... Pokorný člověk ví, že dokáže jak skvělé a dobré věci, tak i věci zlé. Pokorný člověk ví, že je omezen svými náladami, pocity, zraněními, svými pudy a potřebami. Jen takový člověk může být prospěšný sobě a svému okolí. Naopak člověk, který se neodvažuje pohlédnout na sebe pravdivě, je slepý a v důsledku toho musí být arogantní a hrubý a násilnický. Pyšný.“

Nejkratší definice pokory, kterou jsem slyšel, je: „Pokora je pravda.“ Pravda o mně – člověku. Pokorné, upřímné srdce dokáže tak krásně upřímně milovat, ale také si je vědomo svých omezení, kde si musí dávat pozor a kde také potřebuje doplnění druhým, umět přiznat slabost, umět se omluvit – opřít se u druhých lidí, ale také u Boha – přiznat druhým i Bohu, jaký jsem, a poprosit o doplnění, uzdravení... Přiznat si odkázanost na druhé i na Boha... Takový člověk může být naopak obrovským obdarováním pro druhé – v tom, co také naopak umí, a v tom se nebát angažovat se naplno. Ano, tam, kde mám silné stránky, jít do toho naplno a tam, kde slabé, tak se do toho raději druhým nemontovat a pustit je k tomu

Tak může vzniknout něco krásného – společná plodnost, vzájemné přijetí, vážení si jeden druhého, smět pro druhé znamenat mnoho a naopak být vděčný za druhé... Ano, tak vznikají zdravé, hluboké, pravdivé vztahy. Pyšný druhé nepotřebuje – tedy alespoň si to myslí – potřebuje je, aby ho obdivovali – tedy angažuje se všude možně, často má i obdivuhodné výsledky, ale

vztahy to neutváří, někdy dokonce boří...

Postní doba je pro nás příležitostí si přiznat naše omezení, přiznat, že potřebujeme pomoc druhých i tu Boží... Zároveň si hlouběji uvědomit své talenty a užívat je více naplno – ale ne k tomu, aby mne druzí jen obdivovali, ale aby tento dar pomáhal prohlubování vztahů s nimi. Obdarovávat druhé a nechat se obdarovat...

Na postní dobu si obvykle dáváme předsevzetí. Jsem hluboce přesvědčen, že jedině postní předsevzetí, které mi pomůže prohloubit vztahy, je to správné. Ať už prohloubí vztah vzájemné lásky v manželství, k jiným lidem, k Bohu – a nebo zdravější vztah k sobě samému. Jakákoli jiná předsevzetí jsou spíše projevem pýchy – dokázat nějaké výkony – či projevem tvrdosti k sobě či druhým...

Dobrý Bože, co tedy může udělat naše vztahy krásnější? Hlubší? Upřímnější? Kde jsou mé dary, které k tomu mohu použít? Kde jsou mé slabosti, ve kterých potřebuji nutně tvou oporu, uzdravení, doplnění? Pane, smiluj se nad námi... Amen.

S tímto postojem se toužím připravovat na Velikonoce. To přeji i vám, milí farníci, a věřím, že díky tomu může na Velikonoce do našich životů přijít o to více sláva vzkříšení...

Tuto stále větší blízkost ve vztazích vyprošuji nám všem, váš *P. Daniel*

Co nás čeká?

Na únor a březen jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

Připojujeme i předpokládané prázdninové akce.

Únor

Od neděle **14. 2.** je možno se zapisovat na čtení křížových cest.

17. 2. Popeleční středa - Haléř svatého Petra

Březen

7. 3. první skrutinium katechumenů (mše 9:45)

21. 3. druhé skrutinium katechumenů (mše 9:45)

28. 3. Květná neděle

Prázdninové akce

25. 7. - 31. 7. duchovní cvičení Velehrad

31. 7. - 8. 8. farní tábor

16. 8. - 21. 8. duchovní cvičení rodin Štítary

23. 8. - 29. 8. (pravděpodobně) ministrantský tábor

ŽALM O BÁZNI BOŽÍ

Bázeň Boží je počátek moudrosti,
má ji ten, kdo Pána přijímá vlídně.
Uznává Tříkrát Svatého s úctou,
věrností a poctami jej slaví.
Učí se sklánět hlavu, aby Jeho byla vidět,
učí se tlumit hlas, aby Jeho začal slyšet.
Bát se Boha znamená pokořit se v Jeho
přítomnosti,
nechat ze sebe udělat věčný oltář.
Místo, kam Pán položí své poznání,
své naučení a svůj zákon.
Dar Ducha Bázně je zbraň k přemožení vzpoury,
prvek, který odvrátí pád.
Ve Svaté Bázni najdeš tajemství Jeho Srdce,
věčný život, pokoj a radost.
Pojď a hledej v prostotě srdce,
pros o odpuštění a On ti odpustí.
Duch Bázně povede tě až ke svatému Jménu,
obleče tě ctí a důstojností.
Jeho poklady s moudrými rčeními
odhalí ti tajemství.
Přijme tvou poslušnou poddajnost,
jako se přijímá koruna slávy.
Okráslí tě nepřemožitelnou svatostí,
budeš zrozen a obnoven navěky.

KK

Postní pátky se svatým Josefem

Od 8. prosince 2020 běží *Rok sv. Josefa*, který vyhlásil papež František. Proto i postní pátky chceme prožít s touto výjimečnou postavou. Diecézní katechetické centrum zve na duchovní promluvy ke sv. Josefovi, které si můžete poslechnout přes Youtube kanál Katedrála Petrov v postní pátky od 18:15 (online) nebo později ze záznamu.

Program:

19. 2. - sv. Josef v Písmu svatém - R. D. Zdeněk Drštka

26. 2. - sv. Josef v církvi - Mons. Jiří Mikulášek

5. 3. - sv. Josef a práce - jáhen Jiří Dyčka

12. 3. - sv. Josef a rodina - jáhen Josef Múčka

19. 3. - sv. Josef a duchovní život - R. D. Jindřich Kotvrda

Stále platí nabídka farní výpomoci

Pokud potřebujete donést obědy, nakoupit, něco zajistit, můžete se obrátit jednak na pana Grůzu tel.: 731 402 645 nebo zavolat do farní kanceláře tel.: 545 212 156, kde vám rádi pomohou.

Prožili jsme Duchovní cvičení rodin

Jako každoročně i letos v srpnu proběhlo duchovní cvičení rodin zábrdovické farnosti, tentokrát v táborové základně Štítary u Vranovské přehrady. Pro ty, kteří nevědí, jak to na rodinných duchovních cvičeních chodí: Celé dopoledne a pak ještě dvě hodiny po obědě se našich ratolestí ujímali zkušený a laskavý hlídači, všichni rodiče tak měli vzácnou příležitost si v klidu vyslechnout přednášky a pak ještě čas na vlastní modlitbu, četbu a rozjímaní v areálu nebo při procházkách po okolí.

Pod vedením Aničky a jejích zdatných pomocníků mladší děti prožívaly svá dobrodružství v lese, u přehrady nebo výtvarně tvořily v jedné z budov, když zrovna přšelo. Zvláštní skupinu tvořila miminka a jejich pečovatelky. Starším dětem se s velkou trpělivostí věnovaly Mája s Hankou a připravily jim celotýdenní program na téma Karlík a továrna na čokoládu. Prvotřídní kuchyni s plnou penzí za bezkonkurenční ceny nám zajišťoval Hostinec U Javorů.

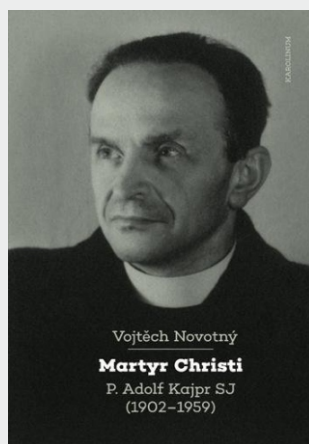
Tématem přednášek našeho pana faráře byla Nejsvětější Trojice a oproti „velkým“ duchovním cvičením na Velehradě jsme si vyslechli mírně zkrácenou verzi. Chtěla jsem nahlédnout do poznámek z přednášek, ale samozřejmě jsem našla různé jiné poznámky a sešity, jen ne tyto. Ale řekla bych, že dojem, který ve mně i po půl roce zůstává, je možná důležitější. Ze všech tří osob mě nejvíc zaujaly promluvy o Bohu Otci. Laskavost, bezpodmínečná a dokonalá láska, kterou můžeme (ale pouze částečně) pochopit skrze lidskou rodičovskou lásku. Svůj vztah s pozemským otcem promítáme do vztahu k Bohu se vším dobrým i tím, od čeho se časem oprostujeme a z čeho se uzdravujeme. Jak ohromně důležitý je náš vztah s našimi dětmi, kterým dáváme první příklad Božské lásky, kterou budou později samy objevovat nebo vůči které se mohou vlivem špatných zkušeností zatvrdit.

Odpoledne po skončení přednášek jsme v různých velkých skupinkách vyráželi na výlety, koupat se k přehradě, děti se pilně věnovaly hraní Bangu a Citadely, stavění doupátek a domečků v okolním lese a neúnavnému kroužení kolem středového náměstíčka na koloběžkách, kolech a odrážedlech. Pro dospělé byla odpoledne skvělou příležitostí k rozhovorům u káfé, sdílení a lepšímu poznávání ostatních rodin z farnosti. Každý večer jsme se kolem půl deváté scházeli na mši svatou, které se s námi účastnily i starší nebo méně spavé děti.

Poslední večer jsme v táborovém duchu zakončili táborákem se špekáčky a zpíváním až dlouho do noci. Když jsme se loučili, zazněla hodnocení jako „načerpání duchovních sil“, „skvělý a inspirativní týden“, ale dokonce i „nejlepší dovolená“ nebo „největší odpočinek za poslední měsíce“.

Velké díky patří organizátorce Blance, panu faráři a všem, kteří umožnili rodinám s malými dětmi prožít tento nádherný týden, dovolili rodičům načerpat jak síly duchovní, tak i fyzické, a zbývá snad už jen dodat „v létě znovu na viděnou“!

Přečtěte si: Vojtěch Novotný - MARTYR CHRISTI P. Adolf Kajpr

Kniha Martyr Christi je životopisnou a v širším smyslu i historickou studií, jež je věnována katolickému knězi, jezuitovi, věhlasnému kazateli a redaktorovi Adolfu Kajprovi (1902–1959).

Životopisné kapitoly doplňuje stručná informace o pověsti

Kajprovy svatosti a mučednictví a prezentace a soupis jeho písemného díla. Přílohy tvoří co nejúplnější přepis dokumentů, které zásadním způsobem dokládají Kajprův životní běh a poskytují jeho autobiografická ohlédnutí nebo svědectví druhých osob o tom, co s ním prožily, jak si ho pamatovaly a jaký k němu měly vztah.

Odborná monografie má vedle striktně vědeckých účelů sloužit rovněž beatifikačnímu procesu Adolfa Kajpra.

Vybrala KK

Kurzy Být sama sebou a Jsem jedinečná

I letos bude v brněnském Centru naděje a pomoci pořádán o jarních prázdninách kurz pro dospívající dívky ve věku 12–18 let pod názvem Být sama sebou. Jedná se o týdenní kurz, probíhající vždy ve všední dny v časovém rozmezí 9:00–13:30, tentokrát v termínu 22. 2.–26. 2. 2021.

Za pomoci testů, her, přátelského setkání v příjemné atmosféře si každá účastnice může zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu. Zaměřujeme se na témata, která bývají někdy v komunikaci s rodiči náročná, jako je téma sexuality. Nechybí však ani témata zaměřená na rozvoj osobnosti, sebeúcty, ale i odlehčující a nadšeně očekávané téma módy a kosmetiky.

Bližší informace včetně přihlášky jsou na:

<https://www.cenap.cz/byt-sama-sebou-1>

Mimo tohoto týdenního kurzu nabízíme i jednorázové setkání „Jsem jedinečná“,

<https://www.cenap.cz/jsem-jedinecna> – i ve formě on-line.

Naším přáním a motivací kurzu také je, aby dívky získaly podněty, které jim pomohou např. v komunikaci s rodiči a vrstevníky právě ve složitém období dospívání. Etické hodnoty jsou předkládány v souladu s morálním učením katolické církve.

Pokud nebude možnost osobních setkání, budou kurzy probíhat on-line, ve stejném čase.

Těšíme se na mladé slečny, které chtějí na sobě více pracovat.

Detektiv v kostele

Na minulou soutěžní otázku:

„Která světice zobrazená na jednom z bočních oltářů našeho kostela má svátek v prosinci?“ je správná odpověď:

Svatá Barbora.

Gratulujeme výherkyni Lence Š. Sladkou odměnu dodáme :-)

A nová soutěžní otázka zní:

Kde najdeme v našem kostele vyobrazení sv. Josefa?

Odpovědi vkládejte do krabičky vzadu v kostele nebo pište na e-mail redakce do 14. 3.

zivot.redakce@gmail.com

Výherce opět čeká čokoláda :-)

Tip: Modlitba během

Projekt zmíněný v kázání 31. 1. Více informací na <https://modlitba-behem.cz>. Pokud byste se chtěli přidat, jste vítáni. Také kdyby vás napadlo, za koho ve farnosti se třeba zvláště společně modlit, ozvěte se. S dotazy se můžete obracet přímo na P. Daniela.

Lekce pokory – lekce každodenního života

Chci se s vámi podělit o lekci pokory a zároveň lekci, kterou přináší život, a když se zamyslím hlouběji, každý den. Lekci o tom, že věci vždy nejdou, jak chci já, tak jak jsem si naplánovala. Můžu se vztekat, můžu bouchat jako dynamit nebo se zastavit, zpracovat ten nepříjemný pocit zmaru, pozvednout oči ke svému Otci a říct: Tak jdeme, veď mě.

Měla jsem příležitost procházet se svým velmi dobrým kamarádem jednu nepříjemnou zkušenost. Sedávali jsme spolu nespočet hodin a diskutovali o tom, co se mu stalo.

Jeden den přišel tento můj kamarád do práce, kde mu jeho vedoucí po deseti letech řekl, že potřebuje změnu a chce na jeho místo někoho jiného. Jako blesk z čistého nebe ozářil okolní svět a ukázal mu obludnost nemilosrdného světa, že všichni jsme postradatelní a nahraditelní a to, že i když nikdo neříká, že děláš věci špatně, ještě není důvod myslet si, že je děláš správně a tak, jak je chtěno.

Viděla jsem, že bolest a ránu, kterou utřžil, nejde tak lehce zacelit.

Můžete se snažit zlehčit situaci: „Vždyť jsi jako Brouček, Pán Bůh o tobě ví.“ Nebo nadávat: „To je ale hulvát! Jak ti to mohl udělat!“ Ale moc to nepomáhá. Většinou jsem jen poslouchala a pozorovala bolest v jeho očích.

„Víš, Luci, mám zkušenost, že mě Pán učí, a věřím, že i tohle mě má něco naučit,“ řekl mi kamarád po několika dnech, kdy skoro nejedl a v noci moc nespál.

Čas plynul. Horká kaše chladla a kamarád si domluvil přestup na jinou pozici do jiného týmu v rámci téže firmy. Rána stále krvácela, ale už se s ní lépe žilo.

Náročné bylo ještě loučení s kolegy a vědomí, že vztahy, které byly budovány deset let, bez každodenního kontaktu zeslábnou nebo se vytratí.

Měla jsem radost, když mi ukazoval, že s jedním z kolegů dále pokračuje v konverzaci o vaření, a dokonce jsem byla pozvána s celou rodinou na oběd, který byl špičkový!

Mluvili jsme spolu o novém týmu a viděla jsem v jeho očích i hlase nadšení z nové práce, kterou se bude muset učit, ale hlavně z nových kolegů, kteří jsou starší, mají už mnohé za sebou a jsou to hodní a pokorní lidé.

U kávy jsme se dostali k tomu, že nyní bojuje s vlastní pýchou. Že pozice, kterou má nyní, je nižší, než měl. Toto vědomí mu dává zabrat. „Napadají mě myšlenky jako: To nejsem dost dobrý?“ svěřoval se. „Pak se musím zastavit a říct si stop! Ne, je to cesta. Pán má pro mě určitě něco připraveno, možná si mám odpočinout od zodpovědnosti, možná zrovna toto potřebuji pro něco dalšího.“

Měla jsem velkou radost a zároveň jsem cítila, jak hrdá jsem na tohoto svého přítele, který bojuje jako lev, aby si uchránil zdravý pohled na sebe i na svět kolem, a pokorně kráčí po cestách, na kterých ho Pán provází.

LG

Strípky z Duchovních cvičení Velehrad 2020 - Proměněním k pokoře

Když se podíváte na dnešní církev, moc pozitivních prvků, které byste „lajkli“, nenajdete. A přesto je právě církev zprostředkovatelkou individuální zkušenosti s Bohem.

Mnohdy jsme jako apoštolové na hoře Tábor (Mt 17, 1–8). Až když viděli Ježíše proměněného, viděli nestvořené světlo, zasáhlo je to! Být s Ježíšem už pak bylo jiné.

Stejně tak my můžeme dovolit Ježíši, aby se nás dotkl. Není to lehké. Apoštolové z toho usnuli, v Getsemanech pak utekli. Ale ten zážitek v nich zůstal a dál pak měnil. Nebudete to lehké, ale neutíkejme před tím, nechme toho, který je za tím, aby nás měnil. Aby mě měnil.

Kdo Boha nepoznal, pronásí o něm domněnky. Plněním úkolů, ke vztahu, k Lásce nedojdu. Naše

lidská přirozenost je malátná, negativní zážitky se na nás lepí jako na med a ulpívají nám v mysli a stávají se brýlemi, přes které pak soudíme svět nebo se strachujeme.

Nové poznatky z psychologie říkají, že pěkné zážitky zapomínáme, pokud netrývají alespoň 15 sekund. Projevy Boží přízně, blízkosti, uvědomění si jich povzbuzují, utvrzují naši víru. Trvají tyto zkušenosti alespoň 15 sekund denně?

Církev mluví o dvou cestách k získání náboženské zkušenosti: cesta utrpení a cesta úžasu.

Cestou úžasu kráčím, když si dovolím zakusit okamžik prozření a užiju si ho. Když otevřu oči srdce a vnímám očima Ducha. Otevře se spojení s Bohem, který mě ujistí a který mi ukáže, že mě miluje, protože On miluje Otce. Takto jsem součástí trojičního proudění Lásky. Součástí Boží krásy, stvoření...

Miluji, když můžu vnímat krásu zimní přírody, ticho, pokoru a pokoj zasněžených stromů... Mohu ji kontemplovat (Ef 4, 4-5).

Dobré je si uvědomit, že vše chválí Boha prostě tím, že to je. V oceánu jsou dvě třetiny života na Zemi a lidé z toho znají jednu třetinu. Ostatní prostě je, neviděno, a je to dobré.

Druhá cesta je cesta utrpení. Tato cesta s sebou nese nebezpečí zatvrzelosti srdce. A přesto je riziko spojené s utrpením pro Boha přijatelné. Utrpení prolamuje touhu ovládat a vede k osobní zkušenosti. Je nutná cesta osobního vztahu.

V jedné vesnici měli studnu za vesnicí ve skále. Jeden muž vzpomínal: Když jsem byl mladý, každý den jsem chodíval dvakrát denně pro vodu, přitom jsem si zpíval a modlil se, ať ji nevylijí a donesu všechnu domů. Když jsem byl starší, rozvedli po vesnici vodovod. Ted', když si jdu pro vodu, tak si nezpívám ani se nemodlím. Je to sice bez práce, ale šťastnější nejsem.

Zkušenost Lásky popisuje také sv. Terezie z Lisieux: Jeden král vyrazil na hon. Po cestě narazili na králíčka. Ten celý překvapený a vyděšený vyrazil jako o závod. Utíkal před psy, koňmi. Nakonec ho psi zahnali na úpatí skály. Přiblížil se král na svém koni a už chtěl vystřelit. Králíček usilovně přemýšlel, co dělat. Nakonec ho napadlo udělat to poslední, co mohl. A hop! Skočil králi do náruče! A od té doby byli nejlepší přátelé!

Lidé se proměňují přijímáním lásky.

Otázky k zamyšlení:

Co bys řekl/a Bohu o své zkušenosti s Ním?

Jak dalekou cestu jsi ušel/ušla cestou úžasu a údivu?

Z přednášek o. Jiřího Rouse upravila LG

Očeho pohádka - Podobanství o hřivnách aneb Malí ale šikovní

Lk 19, 12-27

„Jeden muž vznešeného rodu měl odejít do daleké země, aby si odtud přinesl královskou hodnost. Zavolal si deset svých služebníků, dal jim deset hřiven a řekl jim: ‚Hospodařte s nimi, dokud nepřijdu.‘ Ale občané ho nenáviděli a poslali vzápětí poselstvo, aby vyřídilo: ‚Nechceme tohoto člověka za krále!‘ Když se však jako král vrátil, dal si předvolat služebníky, kterým svěřil peníze, aby se přesvědčil, jak s nimi kdo hospodařil. Přišel první a řekl: ‚Pane, tvoje hřivna vynesla deset hřiven.‘ Řekl mu: ‚Správně, služebníku dobrý, poněvadž jsi byl věrný v docela malé věci, budeš vládnout nad deseti městy.‘ Přišel druhý a řekl: ‚Pane, tvoje hřivna vynesla pět hřiven.‘ Řekl mu: ‚Ty vládni nad pěti městy!‘ Přišel další a řekl: ‚Pane, tu je tvoje hřivna; měl jsem ji schovánu v šátku, neboť jsem se tě bál. Jsi přísný člověk: bereš, co jsi nedal, a sklízíš, co jsi nezasel.‘ Řekne mu: ‚Jsi špatný služebník. Soudím tě podle tvých vlastních slov: věděl jsi, že jsem člověk přísný a беру, co jsem nedal, a sklízím, co jsem nezasel. Proč jsi aspoň mé peníze neuložil, a já bych si je byl ted' vybral i s úrokem.‘ Své družině pak řekl: ‚Vezměte mu tu hřivnu a dejte ji tomu, kdo má deset hřiven!‘ Řekli mu: ‚Pane, už má deset.‘ Pravím vám: ‚Každému, kdo má, bude dáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Ale mé nepřátele, kteří nechtěli, abych byl jejich králem, přiveďte sem a přede mnou je pobijte.‘ Po těchto slovech pokračoval Ježíš v cestě do Jeruzaléma.“

Co je hřivna?

Měl král nouzi, aby musel chtít víc peněz?

Podle čeho rozdával hřivny?

Jaké hřivny máte vy?

Zdá se někomu, že dostal od Boha málo? Zdá se někomu, že dostal hodně? Co s tím máte udělat? Na jedné vysoké skále, daleko v Tatrách, stál starý temný hrad a v něm věznil zlý obr Hulvát krásnou princeznu Terezku. Ta často plakala a bylo jí moc smutno, ale nikdo v celém království nevěděl, kde ji hledat, aby ji vysvobodil. A tak jí nikdo nemohl pomoci a princezna Tereza už proplakala všechny kapesníky a ted' musela smrkat do rukávu.

Jednoho dne přiletěl na hrad holoubek a usedl princezně na okno. „Ach, holoubku, kdybys mi tak mohl pomoci.“ „Na to nemám sílu,“ zavrkal s lítostí holoubek, „ale umím nosit zprávy.“ V princezně zablikala maličká naděje. Na kousíček papírku, který ve věži měla, napsala: „Prosím, zachraňte mě, vězní mě Hulvát.“ No a protože neznala GPS souřadnice, pokračovala: „Jsem v temném hradě na vysoké skále v Tatrách.“ Zprávu přivázala holoubkovi na nohu a ten odletěl.

Holoubek přemýšlel, komu by psaní doručil, ale protože nebyl zrovna moc chytrý, donesl ji jednomu dřevorubci v lese. Ten, když si ji přečetl, sbalil si svačinu, vzal sekyru a šel hledat temný hrad. Po dlouhé cestě se

zastavil k odpočinku a usnul. Když se ráno probudil, viděl, že mu jeho svačinu žerou myši. Potichu vstal, vzal sekyru a napřáhl se k ráně. Když to uviděl táta myšák, vypísl: „Ušetři nás, my se ti odvděčíme.“ Dřevorubec si pomyslel: „Co vy byste pro mě asi mohly udělat?“ Ale bylo mu jich líto, tak je nechal být. A protože měl dobré srdce a špatný žaludek, svačinu okousanou od myši už nejedl a nechal jim ji celou.

Když se blížil k temnému hradu, obr Hulvát ho uviděl a zamumlal si pro sebe: „Zas jeden, co si myslí, že mě přemůže.“ Nabral dvě obří dlaně kamení a vyhodil je asi kilometr vysoko. Kolem dřevorubce začaly pršet balvany a naštěstí ho žádný netrefil, to by z něj totiž zůstal jen mastný flek. Ale zasáhl ho nějaký kamínek a na místě ho omráčil. Obr seběhl k němu, chytil ho za patu a odnesl si ho na hrad. Tam ho spoutal jako balík slámy.

„Ráno si tě dám k snídani,“ zasmál se a šel spát. „Takový svalnatý masíčko já rád.“

Dřevorubec ležel na zemi a vzdychal. Místo aby osvobodil princeznu, sám teď potřeboval pomoc. Vtom se pod prahem protáhly myšky a táta myšák řekl: „Vidíš, že nás potřebuješ.“ Překousaly mu provazy. On vzal sekyru, stoupl si nad obra a zavola: „Vzdáváš se, ty Hulváte?“

„Nikdy,“ pronesl obr, když otevřel jedno oko. Dřevorubec ho praštil tupou stranou sekyry do hlavy, až ho přiomráčil.

Obr byl překvapený takovou silou.

„Dáš lidem pokoj?“ pokračoval odhodlaně dřevorubec.

„Nikdy.“

Znovu rána.

Když už to bylo podesáté, obr konečně dostal rozum a slíbil, že se odstěhuje daleko za hory. Trochu se potácel, ale utíkal, jak když do něj střílí.

Dřevorubec osvobodil princeznu, dovedl ji domů a zakrátko byla svatba. Princezna měla bílé šaty s perlami, vzadu jí dlouhou vlečku nesly myšky a na rameni jí seděl holoubek... A žili spolu šťastně.

Ani myšky, ani holoubek nemohli zachránit princeznu, ale stačilo, že udělali, co mohli.

Také vy mějte na paměti: stačí dělat, co můžu.

Podle našeho pana faráře LG

7x inspirace sv. Josefem

z apoštolského listu papeže Františka Patris corde (Otcovským srdcem)

Otcovským srdcem Josef miloval Ježíše, který je ve všech čtyřech evangeliích nazýván synem Josefovým.

8. 12. 2020 u příležitosti 150. výročí vyhlášení svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve se svatý otec chce

miloval. V každé knížce pobožností lze nalézt nějakou modlitbu ke sv. Josefovi. Zvláště výzvu, která je mu adresována každou středu a po celý měsíc březen, který je mu tradičně zasvěcen.

Přes čtyřicet let se denně po ránu modlím ke sv. Josefovi modlitbu, vzatou z jedné modlitební knížky vydané v 19. století ženskou řeholní kongregací Ježíše a Marie a vyjadřující zbožnost, důvěru i jakousi provokaci ke sv. Josefovi: „Vznešený patriarcho, svatý Josefe, který můžeš učinit to, co je nemožné, pospěš mi na pomoc ve chvílích neklidu a těžkostí. Přijmi pod svou ochranu obtížné a svízelné situace, které ti svěřuji, aby došly šťastného konce. Můj milovaný otče, v tebe skládám celou svoji důvěru. Ať mi neříkají, že jsem tě vzýval nadarmo, a poněvadž s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukaž mi, že tvoje dobrota je tak velká jako tvoje moc. Amen.“

2. Citlivý otec

Ježíš v Josefovi cítil Boží něhu: »Jako se smilovává otec nad syny, tak se smilovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí« (Žl 103, 13).

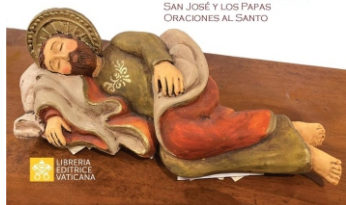
Toho, co je v nás křehké, je nejlépe se dotýkat něžně.

PAPA FRANCISCO

Carta Apostólica
con motivo del 150º aniversario
de la declaración de San José
como Patrono de la Iglesia Universal

**PATRIS
CORDE**

EN APÉNDICE
DECRETO DE LA PENITENCIARIA
SAN JOSÉ Y LOS PADRES
ORACIONES AL SANTO

podělit několika reflexemi o této nezvyklé postavě, která je tak blízká lidské situaci každého z nás.

1. Milovaný otec

Velikost svatého Josefa spočívá v tom, že byl Mariiným snoubencem a Ježíšovým otcem. Stal se tak „služebníkem všeobecného záměru spásy“, jak říká sv. Jan Zlatoústý. Vzhledem k této roli v dějinách spásy je sv. Josef otcem, jehož křesťanský lid vždycky

Ukazování prstem a soud, který vynášíme nad druhými, jsou velmi často znamením naší neschopnosti akceptovat vlastní slabost a křehkost. Pouze něha nás ochrání před vlivem žalobníka (srov. Zj 12, 10). Proto je důležité setkání s Božím milosrdenstvím, zejména ve svátosti smíření, zkušeností pravdy a laskavosti. *Pravda, která je od Boha, nás nezavrhne, nýbrž akceptuje, objímá, podpírá a odpouští nám.*

Takto nás Josef učí, že mít víru v Boha znamená také věřit, že Bůh může působit i přes naše obavy, naše chyby a naše slabosti. Učí nás také, že uprostřed životních bouří nemusíme mít strach svěřovat kormidlo naší lodi Bohu. Někdy bychom chtěli mít všechno pod kontrolou, avšak Bůh má vždycky širší rozhled.

3. Poslušný otec

Analogicky k tomu, jak Bůh jednal s Marií, když jí zjevil Svůj plán spásy, zjevil také Josefovi Svoje plány; a učinil tak prostřednictvím snů, které jsou v Bibli, jakož i u všech starobyklých národů považovány za prostředky, kterými vyjevuje Bůh svoji vůli.

Na první sen byla jeho odpověď okamžitá: »Když se probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal« (Mt 1, 24). Poslušností svoje drama překonal a zachránil Marii. Také po druhém snu Josef neváhal a poslechl, nekladl si otázky stran těžkostí, ve kterých se ocitl: »Vstal, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti« (Mt 2, 14–15). I potřetí bez zaváhání poslechne.

V každé okolnosti svého života dokázal Josef vyslovit svoje „fiat – staň se“ jako Maria při Zvěstování a Ježíš v Getsemane.

Ve skrytu Nazareta, v Josefově škole se Ježíš učil plnit Otcovu vůli.

4. Přívětivý otec

Josef přijímá Marii bez předběžných podmínek. Důvěřuje andělovým slovům. A ve své pochybnosti o tom, jak nejlépe si počínat, mu Bůh osvětlením jeho úsudku pomáhá volit.

Častokrát dochází v našem životě k událostem, jejichž smysl nechápeme. Naše první reakce je často zklamání a vzpoura. *Josef nechává svoje úsudky stranou, aby dal prostor tomu, co se děje, jakkoli to vypadá tajemně, akceptuje to, přebírá do své zodpovědnosti a směřuje se svým životním údělem. Pokud nepřijmeme svůj životní úděl, nedokážeme kráčet dál, protože budeme vždycky v zajetí svých očekávání a následných zklamání.*

Josef neupadá do trpné rezignace, nýbrž odvážně a statečně se nasazuje. Přijetí je způsob, kterým se v našem životě projevuje dar statečnosti pocházející od Ducha svatého. Jedině Pán nás může obdarovat silou přijímat život takový, jaký je, a dávat prostor také rozporným, nečekaným a neútesným aspektům existence.

Jako Bůh řekl našemu Světcí: »Josefe, synu Davidův, neboj se« (Mt 1, 20), patrně opakuje také nám: „*Nebojte se!*“ Je třeba odložit vztek i zklamání a dát – nikoli světskou útrpností, nýbrž doufající statečností – prostor tomu, co jsme nevolili, a přece existuje. Takovýto způsob akceptace života nás uvádí do hlubšího smyslu. Život každého z nás se může zázračně obrodit, najdeme-li odvahu jej žít podle toho, co nám ukazuje evangelium.

Josef nás svojí akceptací zve, abychom akceptovali druhé, bez exkluze, takové, jakými jsou.

5. Tvořivě odvážný otec

První etapou každého pravého vnitřního uzdravení je akceptace vlastního údělu, tedy poskytnutí prostoru v nás samotných také tomu, co jsme si ve svém životě nezvolili. Zbývá však dodat další důležitou vlastnost: tvořivou odvahu, která se vynořuje zejména v kontaktu s těžkostmi. Tváří v tvář těžkosti je totiž možné se zastavit a vyklidit pole, anebo se nasadit. *Právě těžkosti někdy umožňují, aby se v každém z nás ukázaly zdroje, o kterých jsme ani netušili, že je máme.*

Často nás při četbě evangelií o Ježíšově dětství napadne otázka, proč Bůh nezasáhl nějak přímo a jasně. Bůh však zasahuje skrze události a lidi. *Josef je člověkem, jehož prostřednictvím Bůh pečuje o počátky dějin vykoupení. On je opravdovým „zázrakem“, kterým Bůh zachraňuje Dítě a jeho matku. Nebe zasahuje tím, že se svěruje kreativní odvaze onoho muže, jenž přišel do Betléma, a když nenašel příbytek, kde by Maria mohla porodit, připraví a upraví stáj, aby se pokud možno stala přívětivým místem Božímu Synu, který přichází na svět (srov. Lk 2, 6–7).*

Také náš život někdy vypadá, že je vydán zvůli mocných, ale evangelium nám říká, že to, na čem záleží, dokáže Bůh vždycky zachránit pod podmínkou, že použijeme tutéž kreativní odvahu nazaretského tesaře, který umí měnit problém na příležitost a vždycky dává přednost důvěře v Prozřetelnost.

Zdá-li se někdy, že nám Bůh nepomáhá, neznámá to, že nás opustil, nýbrž, že důvěřuje nám a tomu, co můžeme navrhnout, vynalézt a najít.

Svatá Rodina musela čelit konkrétním problémům jako všechny jiné rodiny, jako mnozí naši bratři

migranti, kteří i dnes riskují život, donuceni neštěstím a hladem. Myslím, že v tomto smyslu je svatý Josef opravdu zvláštním patronem všech, kdo musejí opouštět svoji vlast kvůli válkám, nenávisti, perzekucím a bídě.

Na konci každé události, jejímž protagonistou je Josef, evangelium podotýká, že vstal, vzal s sebou Dítě a jeho matku, a učinil, jak mu bylo přikázáno (srov. Mt 1, 24; 2, 14.21). Ježíš a Maria, jeho Matka, jsou skutečně nejcennějším pokladem naší víry.

Syn Všemohoucího přišel na svět přijetím situace obrovské slabosti. Stává se závislým na Josefově pomoci, aby byl bráněn, chráněn, obsluhován a vychován. Bůh se svěruje tomuto muži stejně jako Marii, která v Josefovi nachází toho, kdo jí chce nejenom zachránit život, ale bude neustále pečovat o ni a o Dítě.

Toto Dítě je Tím, který říká: »Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali« (Mt 25, 40). Každý potřebný, každý chudý, každý trpící, každý umírající, každý cizinec je tak „Dítětem“, které Josef stále chrání. Proto je svatý Josef vzýván jako ochránce ubohých, potřebných, vyděděných, zarmoucených, chudých a umírajících. A proto církev nemůže nemít ráda především ty poslední, protože Ježíš jim dal přednost a osobně se s nimi ztotožnil. *Od Josefa se musíme učit stejné péči a odpovědnosti: milovat Dítě a Jeho matku, milovat Svátosti a charitu; milovat církev a chudé. Všechny tyto skutečnosti jsou vždycky Dítě a jeho matka.*

6. Pracující otec

Svatý Josef byl tesař, který poctivě pracoval, aby zajistil živobytí svojí rodině. Od něho se Ježíš naučil ceně, důstojnosti i radosti z toho, co znamená jíst chléb, které je plodem vlastní práce.

Člověk, který má práci, ať už je jeho úkolem cokoli, spolupracuje se samotným Bohem, stává se tak trochu stvořitelem světa, který nás obklopuje. Krize naší doby, která je ekonomickou, sociální, kulturní a duchovní krizí, může být pro všechny výzvou ke znovuoživení hodnoty, důležitosti a nezbytnosti práce, aby byl položen základ nové „normality“, z níž nikdo nebude vylučován. Práce svatého Josefa nám připomíná, že Bůh, který se stal člověkem, neopovrhoval prací. Nedostatek práce, která v posledních letech postihuje tolik bratří a sester v důsledku pandemie Covid-19, nás musí přimět k přehodnocení našich priorit. *Prosme úpěnlivě svatého Josefa, dělníka, abychom našli cesty, které*

nás zaváží říkat: Žádný mladý, žádný člověk, žádná rodina nesmí být bez práce!

7. Otec ve stínu

Polský spisovatel Jan Dobraczyński ve své knize Stín otce podává formou románu život svatého Josefa. Podmanivý obraz stínu definuje postavu sv. Josefa, který je ve vztahu k Ježíši pozemským stínem nebeského Otce. Chrání jej, opatruje a nikdy se od Něj nevzdaluje, aby šel svojí cestou. Pomysleme na to, co připomíná Mojžíš Izraeli: »V poušti jsi viděl, jak tě Hospodin, tvůj Bůh, nesl, jako člověk nosí své dítě, po celou cestu« (Dt 1, 31). Takto Josef vykonával otcovství po celý svůj život.

Otec se nerodí, nýbrž stává se jím. *A nelze se jím stát pouze přivedením dítěte na svět, nýbrž akceptací zodpovědné péče o ně.* Pokaždé, když někdo přijme odpovědnost za život někoho druhého, v jistém smyslu tak prokazuje otcovství.

Být otcem znamená dát synovi zkušenost života, reality. Nikoli jej zadržovat a věznit, nikoli jej vlastnit, nýbrž uschopnit k rozhodnutím, svobodě a východiskům. Možná proto tradice nazývá Josefa otcem „nejcudnějším (nejčistším)“. Není to pouze afektivní přívlastek, nýbrž syntéza postoje, který vyjadřuje opak majetnictví. Cudnost (čistota) je svoboda od majetnictví ve všech oblastech života. Jedině cudná (čistá) láska je opravdu láskou. *Láska, která chce vlastnit, je nakonec vždycky ohrožením, uvěznuje, dusí a činí nešťastnými. Sám Bůh miluje člověka čistou láskou, dává mu také svobodu pochybit a stavět se na odpor. Logika lásky je vždycky logikou svobody a Josef dovedl milovat mimořádně svobodně. Nikdy nestavěl sebe do středu. Uměl opustit střed a činit středem svého života Marii a Ježíše. Svět potřebuje otce, odmítá pány, odmítá toho, kdo chce vlastněním druhého vyplnit svoji vnitřní prázdnotu, odmítá ty, kdo zaměňují autoritu za autoritativnost, službu za servilitu, konfrontaci za útisk, charitu za vyživování, sílu za destrukci.*

Josefovo štěstí nespočívá v logice sebeobětování, nýbrž sebedarování. V tomto člověku nikdy není znát frustrace, nýbrž jenom důvěra. Jeho přetrvávající mlčení neobsahuje stížnosti, nýbrž konkrétní projevy důvěry. Každé pravé povolání se rodí ze sebedarování, kterým je zralost jednoduchého obětování. Tam kde povolání k manželství, celibátu či panenství nedosáhne zralosti sebedarování a zastaví se u pouhé logiky oběti, se pak namísto znamení krásy a radosti lásky stává výrazem neštěstí, smutku a frustrace.

Každé dítě v sobě vždycky nosí tajemství, je originálem,

který se vyjeví jen za pomoci otce, jenž respektuje jeho svobodu. Otce, který si je vědom, že svoji výchovatelskou činnost skončí a svoje otcovství žije v plnosti, až se stane „zbytečným“, až zjistí, že potomek je autonomní a ubírá se cestou života sám; až se ocitne v situaci Josefa, který vždycky věděl, že ono Dítě nebylo jeho, ale jednoduše mu bylo svěřeno do péče. To je v podstatě to, co dává na srozuměnou Ježíš slovy: »Nikomu na zemi nedávejte jméno „otec“, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebesích« (Mt 23, 9).

Účelem tohoto apoštolského listu je vzrůst lásky k tomuto velkému Světcí a pobídka, abychom prosili o jeho přímluvu a napodobovali jeho ctnosti a jeho rozlet.

Nezbývá než úpěnlivě prosit svatého Josefa o milost milostí: o svoje obrácení.

Jemu adresujme svoji prosbu:

*Zdráv buď, ochránce Vykupitele,
a snoubenče Panny Marie.
Tobě Bůh svěřil svého Syna,
v tebe doufala Maria.
Stebou se Kristus stal člověkem.
Svatý Josefe, ukaž se otcem i nám,
veď nás cestou života.
Vypros nám milost, milosrdenství a odvahu
a braň nás před vším zlem. Amen.*

Upravila HK

Svědectví života - Adolf Kajpr

Adolf Kajpr se narodil v roce 1902 ve Hředlích na Kladensku. Když osiřel, vychovávala ho jeho teta v Bratronicích. Žil v chudých podmínkách a učil se ševcem. Po absolvování vojenské služby pracoval ve mlýně. Ale švagr majitele tohoto mlýna byl bývalý profesor a ten si všiml nadání mladého Adolfa. Začal ho učit latinu, a tak se talentovaný mladík brzy dostal na arcibiskupské gymnázium v Praze-Bubenči. Zanedlouho se Kajpr rozhodl vstoupit k jezuitům. Po dvou letech noviciátu přešel na studia filozofie v belgickém Engienu. Následovala teologie a třetí probace a hned poté začal působit v kostele sv. Ignáce v Praze. Zpovídal a věnoval se novinářské práci.

Zanedlouho po vypuknutí druhé světové války se dostal do sporu s německým nacionálním socialismem. Když nastala německá okupace, jeden z význačných katolických intelektuálů napsal, že Češi vždy žili s Němci a že se tedy musí přizpůsobit. Kajpr otevřeně odmítl tento argument v úvodníku Posla. Podotkl, že Češi sice už dříve žili s Němci, ale že doba byla jiná, protože se jednalo o spolek rovného s rovným. Šéf gestapa Oberhauser si dal Kajpra předvolat a žádal si vysvětlení. Kajpr přiznal, že zmíněný článek napsal, a zároveň neohroženě prohlásil, že si za ním stojí. To Oberhausera překvapilo, ale když viděl, že Kajpr trvá na svém, poslal jej do Mauthausenu. Nakonec se Kajpr dostal do koncentračního tábora v Dachau, kde zůstal až do konce války.

Když skončila válka, vrátil se Kajpr do Prahy. Již 8. září 1945 vychází první číslo Dorostu, týdeníku pro mládež. Ujímá se také časopisu Katolík, který se stal jedním z nejlepších katolických periodik v tehdejší Československu. Oto Mádr o něm později prohlásil, že „otvíral okna do světa a duše myšlenkám budoucího koncilu“.

Kajpr se nebál kritizovat komunistický režim, a tak následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Časopis Katolík byl zrušen a mladý jezuita byl v roce 1950 zatčen a v monstrprocesu odsouzen na dvanáct let spolu se skupinou nejznámějších řeholníků. Ve vězení si získal sympatie druhých svou neúnavnou službou a duchovním vedením. Připravoval body k rozjímání a přednášel o teologických a filozofických otázkách. Zemřel na následky srdečního záchvatu v září 1959. V roce 1968 byly jeho ostatky převezeny z vězeňského hřbitova na Vyšehrad.

Historik Jaroslav Cuhra o tomto pracovitém jezuitském intelektuálovi napsal: „Přes své rozsáhlé vzdělání se Kajpr nestal vědeckým teologem, odtazeným od každodenních a aktuálních problémů. Nepřízeň doby jej přinutila reagovat v britkých polemikách, nejčastěji na stránkách Katolíka, zabývat se tím, co bylo nejžhavější. Právě tento postoj byl však Kajprovi vlastní.“ Podle českého historika pro něho Kristus nežil mimo konkrétní svět. „Jeho teologie byla již před koncilem teologií aggiornamenta, poslouchat to dobré v druhém, špatné odmítnout, ale vyhnout se pohrdání a nenávisti a nikdy nezapomínat, že církve ze všech jako první potřebuje stálé vědomí nebezpečí selhání. Jeho základním životním postojem byla radost, neboť ze strachu se mnoho nerodí, a otevřenost k celému světu, neboť jen při vyrovnání se s celou skutečností může člověk duševně růst. Tak přetvářel i vykládal těžké zkoušky, které jeho život provázely.“

Adolf Kajpr ve vzpomínkách Jana Pavlíka

Rodištěm P. Adolfa Kajpra jsou Hředle, farnost Žebrák v Čechách. Narodil se 5. července 1902 a v žebráckém kostele byl pokřtěn tentýž den. Brzy po jeho narození se rodiče přestěhovali do Bratronic u Kladna, na okraj křivoklátských lesů. Otec si zde otevřel malý hostinec. Adolf chodil v Bratronicích do obecné školy. Jako školákovi mu oba rodiče zemřeli a o jeho výchovu se potom starala jeho dobrá teta. Adolf na ni často a velmi vděčně vzpomínal. Ovšem na studia ho dát nemohla, a tak na obecné škole v Bratronicích skončil svou povinnou školní docházku. Po vyjití školy byli oba, teta i on, bezradní. Co bude malý a slabý chlapec dělat? Problém byl vyřešen tak, že Adolf půjde ke staršímu bratrovi do Slaného a tam se bude učit obuvníkem. Ale netrvalo to snad ani měsíc a bylo zjištěno, že Adolf je na ševcovské řemeslo nešikovný. Při nejbližší příležitosti se ze Slaného vrátil do svých milých Bratronic. Na potoce Kačáku, kde vesele klepaly mlýny, kde bylo plno zeleně, kde zpíval kos i slavík, byl prostě život volný a radostný. Na jednom blízkém mlýně hospodařila ovdovělá paní mlynářka. Chlapce Adolfa, kterého znala z kostela, vzala do učení. A malého Adolfa mlynařina bavila. A nic mu nevadily těžké pytle, nakládat je a skládat a sypat zrní do násypníku a moučné pytle nahazovat na vozy. Brzy se z práška stal mládek.

Do bratronického mlýna ke své švagrové často jezdil a později se tam i na delší dobu ubytoval středoškolský profesor Hofman. Ten si s bystrým mládkem rád porozprávěl, a když poznal jeho chápavou hlavu, dával mu číst řadu knížek. Noviny četl Adolf od dětství denně. Knížky od pana profesora byly učebnice všech předmětů, ale i romány, naše i světové cestopisy a různé druhy povídek. Pan profesor ani nevěděl, že v těch rozhovorech otvírá nové obzory, že učí, aniž je za to placen. Dvě třídy klasického gymnázia, třetí a čtvrtou, vystudoval Kajpr zcela soukromě, jako externista. A to i z vojny, na kterou musel narukovat na dva roky, nejprve do Tachova a potom až do Trebišova. Jezdil jen na zkoušky do Prahy. Kvintu a sextu (pátou a šestou třídu) už studoval na arcibiskupském gymnáziu v Praze-Bubenči a žil s ostatními studenty v koleji. Tím jeho středoškolské studium zatím skončilo.

Chtěl se stát knězem. Liturgická záliba ho vedla k bráně staroslavného kláštera otců benediktinů

v Emauzích. Za nepřítomnosti opata pan převor Adolfu Kajprovi řekl, že na jeho členství v řádu sv. Benedikta nereflktují. Prostě byl odmítnut. A tehdy se rozhodl definitivně. Šel zpět do Bubenče a požádal o přijetí do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. A byl přijat. Do jezuitského noviciátu vstoupil 14. srpna 1928 na Velehradě. Druhý rok noviciátu mu provinciál umožnil se připravovat na maturitu. Proto jej poslal konat tento druhý rok do Prahy-Bubenče. V roce 1930 složil své první řeholní sliby na Velehradě, a to 15. srpna. Téhož roku 10. září složil maturitu na arcibiskupském gymnáziu v Praze-Bubenči. Po maturitě odejel ihned na filosofii do Lovaně v Belgii. Konal ji sice jen dva roky (ne jako obvykle tři roky), ale s velikým úspěchem. Znalosti filosofie, zvláště Maréchalova neotomismu, byly silnou zbraní celého vědění otce Adolfa. K otázkám filosofie se velice rád vracel a obohacoval těmito znalostmi i jiné. Teologii studoval v Innsbrucku od roku 1932. Dne 26. července 1936 byl tam vysvěcen na kněze. Následující rok 1936–1937 si vykonal v místě zjevení Božského Srdce sv. Markétě Alacoque, v Paray le Monial, třetí probaci.

Po návratu byla působištěm P. Adolfa Praha, rezidence u sv. Ignáce. P. Adolf tam byl jednak proslaveným nedělním kazatelem, jednak vedl akademickou mariánskou družinu mužů. Zcela zvláštní schopnosti však prokázal jako redaktor a velice schopný novinář. Redigoval „Posla Božského Srdce Ježíšova“, časopis „Obrození“ a „Dorost“. Přetržku v jeho bohumilé a horlivé činnosti udělalo gestapo, když otce Adolfa zatkl. P. Adolf byl z Prahy odvezen nejprve do koncentračního tábora Mathausen, a to s příkazem: „Návrat nežádoucí.“ Jen zázračně se podařilo českému medikovi jej dostat do transportu do Dachau. Tam tento postavou malý a subtilní muž s velkým srdcem a vůlí válku přežil. Vrátil se v květnu roku 1945 do Prahy k sv. Ignáci a také ke své přerušené práci. Opět byl vyhledávaným kazatelem a zpovědníkem Pražanů.

Ale P. Adolf se vrátil i ke své novinářské práci. Stal se v listopadu 1945 redaktorem oblíbeného týdeníku „Katolík“. Snad právě v tomto časopise je uloženo to, čemu se dá říkat duchovní profil P. Adolfa. V této práci se znelíbil brzy pro změnu zase komunistům. V roce 1950 byl zatčen státní bezpečností (StB). Byl zařazen do „monstrprocesu“ s řeholníky. Po výrazně statečném vystoupení u soudu dostal dvanáct roků vězení. Z Pankráče se dostal s ostatními kratičce na několik dní

na Mírov, ale odtud byl odvezen do Valdic, kde se ztratil pro svět na rok a čtvrt na samotkách. Z Valdic byl přivezen do Leopoldova, kde zemřel. Původně byl pochován v Leopoldově na louce u Váhu, na tak zvaném vězeňském hřbitově. V roce 1968 byl exhumován a pohřben v jezuitském hrobě na Vyšehradě.

Každý, kdo se někdy s P. Adolfem setkal, byl tímto skvělým člověkem, věrným knězem a vzdělaným jezuitou obohacen. P. Adolf byl tak čisté a ryzí povahy, že vzbuzoval v každém důvěru. Jeho skromné a pokorné vystupování se vši prostotou otvíralo srdce každého. Jeho vzdělání a spekulativní schopnost, vždy s dopadem do praktického života, byly každému otevřenou studnicí, ze které mohl čerpat. Nelíčená, jednoduchá zbožnost prozařovala i lecjakou tmou lidských trápení a vzbuzovala naději.

P. Adolf měl zdravou doktrínu filosoficko-teologickou a uložil ji v mnoha svých článcích v časopisech, které redigoval. Sepsal také knihu „Mše sv.“ Prošla v roce 1949 řádovou kontrolou, aby se dalo prohlásit, že přesahuje průměr. Dostala řádové povolení k tisku a měla být vydána v roce 1950. Rukopis se zachoval. Kniha dnes postrádá aktuálnosti pro změněnou liturgickou formu. Ale mnohé je stále platné.

Život P. Adolfa by zasluhoval, aby se jím i nadále někdo zabýval, aby mohl být zahájen beatifikační proces. Zatím jsem shromáždil, pokud to bylo možné, řadu jeho článků a také některá svědectví jeho ctnostného života, jak jej napsali spolubratři a věřící, kteří jej znali. Bylo by ovšem takových svědectví zapotřebí ještě více, a zvláště od starších, než odejdou na věčnost.

Beatifikační proces P. Adolfa Kajpra

Se souhlasem generálního představeného Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova na jaře 2017 přijala roli „žadatele kauzy“ a převzala za ni morální a ekonomickou zodpovědnost. Jejím zástupcem, tzv. vicepostulátorem, byl pro diecézní fázi procesu jmenován Vojtěch Novotný,

profesor teologie na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Ten v roce 2018 předal pražskému arcibiskupovi Dominiku Dukovi oficiální žádost o zahájení procesu blahořečení Adolfa Kajpra SJ. Kardinál Duka k tomu mezi zářím 2018 a červencem 2019 získal souhlas biskupa trnavské arcidiecéze, kde leží věznice v Leopoldově, v níž Kajpr zemřel, stejně jako i římské Kongregace pro svatořečení a České biskupské konference.

Po vykonání dalších předepsaných úkonů byl proces dne 22. září 2019 zahájen v průběhu bohoslužby v kostele sv. Ignáce. Byl ustaven specializovaný tribunál, historická komise, teologičtí cenzoři. Ti provedli výslechy klíčových pamětníků, prověřili předchozí archivní a historické bádání, sepsali věroučné posudky Kajprových spisů. Následně byla procesní akta přeložena do italštiny.

Proto také arcibiskup Dominik Duka rozhodl, že dne 4. ledna 2021 bude diecézní fáze ukončena posledním zasedáním tribunálu a slavnostní bohoslužbou u sv. Ignáce. Procesní akta budou zapečetěna a převezena na Kongregaci pro svatořečení v Římě.

JOHNY A SVATÝ JOSEF

